

Sygnatura akt VI Ka 581/20

Warszawa, dnia 8 marca 2022 r.

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

4 Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

5 Sędzia: SO Anita Jarząbek-Bocian

6 SR del. Izabela Kościarz – Depta (spr.)

8 protokolant: protokolant sądowy Paulina Smoderek

9 przy udziale prokuratora: Waldemara Basteckiego

10 po rozpoznaniu w dniach 19 listopada 2021 r., 2 grudnia 2021 r. i 8 marca 2022 r. w Warszawie

11 sprawy T. K., syna S. i T., ur. (...) w W.

12 oskarżonego o przestępstwa z art. 87 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 124 Ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne w zw. z art. 12 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k.

13 M. K., syna W. i J., ur. (...) w W.

14 oskarżonego o przestępstwa z art. 87 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 124 Ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne w zw. z art. 12 k.k.,

15 R. M. (1) syna J. i H., ur. (...) w D.

16 oskarżonego o przestępstwa z art. 87 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 124 Ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne w zw. z art. 12 k.k.

17 na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego T. K.

18 od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

19 z dnia 22 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 536/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; koszty procesu w postępowaniu odwoławczym, co do oskarżonych M. K. i R. M. (1) przejmują na rachunek Skarbu Państwa; zwalnia oskarżonego T. K. od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

20 SSO Anita Jarząbek-Bocian SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSR del. Izabela Kościarz – Depta

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 581/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 22 stycznia 2020 roku w sprawie II K 536/15			
1.2 Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.	T. K., M. K., R. M. (1)	Przebieg zdarzeń objętych aktem oskarżenia.	Zeznania świadka J. M. złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 8 marca 2022 roku. (k.4527v-4528)	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
Okoliczności i przebieg zdarzeń objętych aktem oskarżenia	Zeznania świadka J. M. złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 8 marca 2022 roku.	Świadek J. M., pomimo informacji uzyskanych przez organy ścigania w toku śledztwa, że jest zaangażowany w proceder objęty niniejszym postępowaniem, został przesłuchany dopiero w toku postępowania apelacyjnego, a więc po upływie znacznego czasu od zdarzeń objętych niniejszym postępowaniem. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że świadek w większości zasłaniał się niepamięcią i zaprzeczał, aby miał jakikolwiek związek z tą sprawą, oprócz zakładania spółek, w celu ich sprzedaży. W ocenie Sądu Okręgowego zeznania świadka były wiarygodne w części, w której wskazał, że zakładał takie spółki, że mieszkał w W. w okresie objętym zarzutem oraz że miał do czynienia z Hindusem o imieniu S.. Natomiast, co do kwestii znajomości z małżeństwem W., w szczególności wizytą wspólnie z J. W. w Kancelarii Notarialnej i zaangażowania w

		niniejszy proceder, nie są one wiarygodne i mają na celu umniejszenie jego roli w tym zdarzeniu. Ponadto należy wskazać, iż świadek składał zeznania po upływie 8-9 lat od zdarzenia. Te okoliczności mogą wpływać na treść zeznań świadka.
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja Prokuratora:</p> <p>Obrazę prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 kpk art. 5 § 2 kpk i art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a więc oceny dokonanej wbrew regułom wynikającym z tych przepisów, przejawiającej się w bezkrytycznym daniu wiary wyjaśnieniom oskarżonych M. K. i R. M. (1) i zupełnym pominięciu wniosków płynących z innych dowodów przeprowadzonych w sprawie, a w szczególności z całokształtu zeznań świadków A. (...), których to zeznania w powiązaniu z wyjaśnieniami wszystkich oskarżonych w tej sprawie, przeczą wersji podawanej przez oskarżonych M. K. i R. M. (1) o ich braku świadomości o rzeczywistej zawartości odprawianych przez nich przesylek, co skutkowało przyjęciem, iż w sprawie zachodzą niedające się usunąć</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	wątpliwości i w konsekwencji uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia zarzucanych im w punkcie I i II aktu oskarżenia czynów.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Podniesiony w apelacji zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, co miało doprowadzić do błędu w ustaleniach faktycznych, jest niezasadny. Nie ma bowiem podstaw do twierdzenia, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisu postępowania – art. 7 k.p.k.</p> <p>Zgodzić należy się ze skarżącym, że Sąd Rejonowy w sposób bardzo pobieżny i lakoniczny sporządził pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku, tym samym dokonując bardzo powierzchownej oceny materiału dowodowego. Nie każde jednak wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylecia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Do uchylecia wyroku może prowadzić jedynie taka wadliwość uzasadnienia, ze względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego. Niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością rozstrzygnięcia. (tak Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie II AKa 30/16).</p>		

Należy także zauważyć, że w przypadku sporządzenia uzasadnienia niespełniającego wymogów art. 424 § 1 i 2 k.p.k., Sąd odwoławczy powinien skontrolować wyrok pod kątem prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia, a nie samego uzasadnienia, a ponadto z powodu jego wadliwości nie może uchylić zaskarżonego wyroku i przekazać sprawy do ponownego rozpoznania. Zakaz ten wynika z treści art. 455a k.p.k. To materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, stanowiący podstawę dowodową wyroku, powinien przekonywać o trafności zawartych w nim rozstrzygnięć, a nie sam dokument w postaci uzasadnienia. Przedmiotem kontroli odwoławczej jest bowiem wyrok, a nie samo uzasadnienie. Dlatego też nieprawidłowo sporządzone uzasadnienie nie oznacza nieprawidłowości wyroku i nie może prowadzić automatycznie do jego uchylecia.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego uniewinnieniem oskarżonych M. K. i R. M. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt, że w dniu 17 stycznia 2014 roku funkcjonariusze policji ujawnili na terenie magazynu w J., wynajmowanego przez J. W., kartony z zawartością produktów leczniczych nie dopuszczonych do obrotu na terenie Polski. Spór sprowadzał się do tego, jaka była rola oskarżonych w tym procederze i przede wszystkim, czy wiedzieli, co znajduje się w

tych paczkach i czy działali z zamiarem ułatwienia wprowadzenia do obrotu tych produktów oraz z zamiarem narażenia na uszczuplenie należności celnej.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje wprost na sprawstwo oskarżonych M. K. i R. M. (1), w tym nie wskazuje na to w swoich wyjaśnieniach oskarżony K.. Potwierdza on jedynie, że prosił o dokonanie odpraw oraz że wręczył oskarżonym K. i M. pieniądze, natomiast nie informował ich, że pieniądze są w zamian za dokonanie czynności przy odprawach przesyłek (...) Sp. z o.o. Również brak jest ciągu poszlak, które pozwoliłyby przypisać odpowiedzialność oskarżonym za zarzucane czyny.

Inaczej wygląda sytuacja w odniesieniu do oskarżonego T. K., ale w tym zakresie rozważania zostaną przedstawione w dalszej części uzasadnienia.

Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, iż Sąd meriti dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań świadków A. O. i R. M. (1) oraz wyjaśnień oskarżonych. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż oskarżeni od początku konsekwentnie nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów i opisywali na czym polegała ich praca w (...) i swoją rolę w odprawianiu przedmiotowych przesyłek. Wyjaśnili także przyczyny, dla których dokonywali odpraw tych przesyłek w procedurze uproszczonej. Kategorycznie zaprzeczali, że mieli świadomość, że w przesyłanych paczkach znajdują się nielegalne produkty

w postaci środków leczniczych niedopuszczonych na teren RP oraz że działali wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym K. w tym procederze. Spójnie i konsekwentnie wyjaśniali, że wiedzę o zawartości przesyłek otrzymywali od T. K. lub uzyskiwali o tym wiedzę z treści e-maila wysłanego z adresu (...)

Ta wersja przebiegu zdarzenia nie została podważona w toku postępowania przez żaden z dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że o wiedzy oskarżonych, co znajdowało się w odprawianych paczkach, a tym samym o ich sprawstwie świadczą zeznania świadków A. (...). Z przedstawionego przez te osoby przebiegu wydarzeń wynika jedynie, że w dniu 14 stycznia 2014 roku oskarżony K. był zdenerwowany z powodu zatrzymania odprawianych przesyłek i dopytywał, dlaczego przesyłki zostały zatrzymane. Natomiast świadek R. M. (2) w toku swoich zeznań, odnosząc się do oskarżonego M. i jego zachowania w tym dniu, wskazał, że był obecny w pracy, ale nie zabierał głosu w dyskusji, tylko zapytał, czy zatrzymana przesyłka „wyjedzie”. Sam fakt niewspółmiernej reakcji do okoliczności tego co się wydarzyło, w tym przypadku zatrzymania odprawianych przesyłek, nie świadczy w żaden sposób o tym, że oskarżeni mieli wiedzę, że biorą udział w nielegalnym procederze sprowadzania niedozwolonych towarów na teren RP. Ponadto ocena zachowania oskarżonego K. była subiektywnym wyrazem odczuć świadków (...). Z doświadczenia życiowego wynika,

że ludzie mają różnorakie reakcje na określone sytuacje. Jednakże każda odmienność w tym zakresie nie świadczy o popełnieniu czynu zabronionego. Oskarżeni K. i M. nie zaprzeczali, że z uwagi na nieobecność w pracy oskarżonego K. z powodu śmierci ojca, zobowiązali się do dopilnowania odprawy przesyłek. Wiedzieli również, że firma (...) jest klientem K.. Należy również podkreślić, że urząd celny nie miał żadnych uprawnień do wstrzymania wydania odprawionej już przesyłki. Te kwestie były również podnoszone przez oskarżonych K. i M.. Natomiast budzi zdziwienie, że skoro postawa oskarżonych była niewspółmierna do zaistniałej sytuacji oraz wzbudzała podejrzenie, co do zawartości przesyłek, to dlaczego pomimo wcześniejszej decyzji o ich zatrzymaniu, zostały następnie zwolnione i wydane.

Na marginesie rozważań zaznaczyć trzeba, że z wyjaśnień oskarżonych, jak również zeznań świadków wynika, że na terenie (...) dochodziło często do przekraczania procedur i nie było w tym zakresie odpowiednich regulacji, które pozwalałyby uniknąć takich sytuacji. Zeznania świadka A. O., w których twierdził, że istniała lista firm, które były uprawnione do odprawy w procedurze uproszczonej, nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, a w związku z tym słusznie Sąd uznał je za niewiarygodne w tym zakresie.

Sam brak większego zainteresowania się przesyłkami i niezastosowanie się do pewnych przyjętych zasad, czy procedur, nie przesądza o dopuszczeniu się przestępstwa. Aby przypisać sprawcy popełnienie

czynów zabronionych zarzucanych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, należy wykazać, w sposób niebudzący wątpliwości, że oskarżeni wiedzieli, co jest w przesyłkach i obejmowali swoim zamiarem wprowadzenie tego towaru do obrotu na teren Polski, a tym samym narazili na uszczuplenie należność celną.

Całokształt okoliczności sprawy nie wskazuje w ocenie Sądu Okręgowego, że oskarżeni wiedzieli, że w przesyłkach znajdują się towary niedopuszczone do obrotu na terenie RP. Oskarżeni nie dochowali należytej staranności przy odprawianiu przesyłek i nie stosowali się do wszystkich zasad, które obowiązywały na terenie (...). Ta okoliczność może stanowić podstawę do odpowiedzialności z tytułu nienależytego wykonywania obowiązków pracowniczych (służbowych), natomiast nie wystarcza do przypisania odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa. Również, nawet, gdyby przyjąć, że oskarżeni działali na polecenie T. K. i w pewnego rodzaju porozumieniu z nim, że będą dokonywać odpraw tych przesyłek i dopilnują w dniu jego nieobecności, że przesyłki zostaną jak najszybciej odprawione i opuszczą teren agencji celnej, to jednak ta okoliczność dalej nie wskazuje, że mieli wiedzę o tym, że znajdują się w nich towary niedopuszczone do obrotu na obszarze Polski. Natomiast pewnego rodzaju zdenerwowanie w zachowaniu oskarżonych K. i M., na które wskazywali świadkowie, mogło wynikać właśnie z tego, że obiecali pomóc oskarżonemu T. K..

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Odwoławczy

<p>nie podziela stanowiska urzędu prokuratorskiego, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje na popełnienie przez oskarżonych zarzucanych im czynów i działanie w tym zakresie wspólnie i w porozumieniu, a w szczególności na posiadanie przez nich pełnej wiedzy, że w przesłanych paczkach znajdują się nielegalne produkty w postaci środków leczniczych, niedopuszczonych do obrotu na terenie RP.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie wyroku w stosunku do oskarżonych M. K. i R. M. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest niezasadny z przyczyn wyżej wskazanych w powodach uznania za niezasadny zarzutu. W szczególności należy podkreślić, iż w niniejszej sprawie Sąd I instancji nie naruszył przepisów postępowania poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Przekroczenie takie może mieć bowiem miejsce wyłącznie w sytuacji, w której na podstawie prawidłowo zgromadzonych dowodów sąd poczynił ustalenia faktyczne niezgodne wprost z zebranymi dowodami lub wysnuł z tak zgromadzonych dowodów wnioski sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, bądź też wnioski wyprowadzone z zebranego materiału dowodowego wyprowadzone zostały z bezzasadnym pominięciem</p>		

dowodów przeciwnych do poczynionych ustaleń, jak również, gdy bezzasadnie sąd odmówił wiary określonym dowodom. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie nie można stwierdzić, by Sąd Rejonowy przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy dopuścił się takich uchybień. Materiał dowodowy został zebrany w sposób wyczerpujący i prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy również nie podziela zarzutów skarżącego zawartych w apelacji, iż zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na oskarżonych M. K. i R. M. (1), jako na sprawców zarzucanych im czynów.

Lp.	Zarzut	
3.2	<p>Apelacja obrońcy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia (szczegółowo omówiona na kartach 2-3 apelacji) - błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia (szczegółowo omówiony na karcie 4 apelacji) - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu poprzez błędne zakwalifikowanie czynu z punktu 3 i 4 wyroku jako czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. zamiast przyjęcia, iż był to 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	wypadek mniejszej wagi określony w art. 270 § 2a k.k.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Podniesiony w apelacji zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na jego treść, nie zasługują na uwzględnienie. Należy wskazać, że aby ten zarzut względnej przyczyny odwoławczej ujęty w art. 438 pkt 3 k.p.k. mógłby być uznany za trafny, konieczne jest wykazanie, że rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji nie uwzględnia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego bądź że ocena poszczególnych dowodów sprzeczna jest z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego, czy też wskazaniem wiedzy. Kwestionowanie stanowiska Sądu a quo nie może sprowadzać się wyłącznie do prezentowania innej, możliwej na gruncie przeprowadzonych dowodów, wersji faktycznej zdarzenia. Konieczne jest bowiem wykazanie, które istotne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego dowody zostały pominięte, albo którym z wyżej wymienionych zasad uchybiono przy ocenie poszczególnych dowodów. Środek odwoławczy, który nie spełnia powyższych wymagań, może być postrzegany, co najwyżej w kategoriach całkowicie dowolnej polemiki ze stanowiskiem wyrażonym w zaskarżonym wyroku, korzystającym z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k. Trzeba więc jednoznacznie podnieść, iż to, że Sąd ocenił poszczególne dowody zebrane w tej sprawie w sposób odmienny, aniżeli życzyłby sobie tego obrońca oskarżonego,		

nie oznacza jeszcze, że w procesie rozumowania tegoż Sądu nastąpił błąd natury logicznej, skutkujący błędnymi ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę zaskarżonego wyroku.

Zaznaczenia wymaga, iż proces T. K. niewątpliwie miał charakter poszlakowy, choć ta kwestia nie została wyartykułowana przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Żaden bowiem ze zgromadzonych w sprawie dowodów nie wskazywał bezpośrednio na jego sprawstwo. Niemniej jednak, ustalone w sposób pewny, za pomocą dowodów pośrednich, poszlaki pozwoliły na wyprowadzenie logicznego wniosku, że oskarżony ten był sprawcą zarzuconych mu czynów. Oczywiście warunkiem uznania, że fakty główne zostały ustalone w sposób prawidłowy jest stwierdzenie, iż wszystkie poszlaki do nich wiodące, zostały określone w sposób nie budzący wątpliwości. W judykaturze przyjmowane jest stanowisko, iż „w procesie poszlakowym, łańcuch wiążących się ze sobą poszlak można uznać za zamknięty tylko wówczas, gdy każda z tych poszlak będąca ogniwem tego łańcucha, ustalona została w sposób nie budzący wątpliwości i uniemożliwiający jakiegokolwiek inne rozważenie” (m.in., Sąd Najwyższy w sprawie 305/84). Tego rodzaju sytuacja miała miejsce w niniejszym procesie. Dowody w nim zgromadzone dały bowiem Sądowi I instancji podstawę do pewnego ustalenia poszlak, z których za pomocą logicznej dedukcji wyciągnięto wnioski o popełnieniu przez oskarżonego zarzuconych mu czynów. Dlatego też Sąd Okręgowy nie podzielił podnoszonych przez

skarżącego wątpliwości, co do poprawności tych ustaleń.

Łącząc ze sobą zaistniałe w sprawie poszlaki wyartykułowania wymaga, iż poszczególne elementy inkryminowanego zdarzenia należy rozpatrywać w ścisłym związku ze sobą. W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż już z samych wyjaśnień oskarżonego wynika, że przyznał się on do pewnego zaangażowania w przedmiotową sprawę. Natomiast w większości przedstawiany przez niego przebieg zdarzeń jest całkowicie niewiarygodny, sprzeczny z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego i stanowi wyraz przyjętej linii obrony mającej na celu pomoc w uniknięciu odpowiedzialności karnej. Podkreślić również należy, że płatności należności celnych w imieniu firmy (...) Sp. z o.o. dokonywał właśnie T. K.. Nie jest to standardowa procedura i budzi zdziwienie, że nie były to płatności przelewowe i że dokonuje ich osobiście agent celny. Oskarżony potwierdził także, że dwukrotnie w grudniu 2013 roku otrzymał od nieustalonych osób pieniądze, w zamian za odprawienie przesyłek na rzecz (...) Sp. z o.o.

Odpraw przesyłek dla firmy (...) Sp. z o.o. dokonywał, na prośbę T. K., R. M. (1). Oskarżony T. K. twierdził, że otrzymywał faktury z tłumaczeniem, z których miało wynikać, że w przesyłkach są figurki ceramiczne Świętego M., natomiast dokumentów tych nie odnaleziono. Również oskarżony M. zaprzeczał, aby otrzymał od T. K. faktury z tłumaczeniem. Wskazywał natomiast, że wiedzę, iż w przesyłkach są figurki ceramiczne otrzymywał od oskarżonego K..

Ponadto oskarżeni K. i M. wskazywali, że będąc w trudnej sytuacji rodzinnej w tym czasie, spowodowanej śmiercią ojca, oskarżony T. K. wydzwaniał do nich w sprawie odprawy przesyłek, a w konsekwencji ich zatrzymania. Pomimo urlopu okolicznościowego cały czas próbował nawiązać z nimi kontakt i ustalić, co dzieje się z paczkami dla (...) Sp. z o.o.

Bardzo ważnym dowodem, który również świadczy o uczestniczeniu przez oskarżonego T. K. w całym procederze i jego świadomości, co to towaru, który znajdował się w przesyłkach, są informacje uzyskane od (...) S.A. Wynika z nich, że adres (...), z którego przesyłano e-maila dotyczącego zawartości ostatniej przesyłki, został założony i użytkowany w (...) prowadzonej przez oskarżonego T. K.. Wprawdzie oskarżony podjął próbę wyjaśnienia tej sytuacji, wskazując, że udostępnił raz Polakowi, który przyjechał w sprawie Spółki (...), swój komputer i nie był zainteresowany, co on robi, jednak ta wersja wydarzeń jest sprzeczna z logiką, doświadczeniem życiowym i materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Trudno sobie wyobrazić, że człowiek prowadzący taką działalność udostępnia swój komputer nowopoznanej, obcej osobie, nie pytając jej, w jakim celu akurat w tym momencie potrzebuje do niego dostępu. Ponadto z materiału dowodowego wynika, że do skrzynki logowano się dwukrotnie, co także podważa wyjaśnienia oskarżonego.

Również z zeznań S. P. wynika zaangażowanie T. K. i wiedza o całym nielegalnym procederze. Świadek ten wskazał, że w połowie grudnia 2013 roku skontaktował

się z nim oskarżony i poprosił o szybkie przewiezienie towaru z magazynu celnego na ulicę (...) w W.. Osoba, która wydawała przesyłki wiedziała po które przyjechał. Po upływie miesiąca ponownie do świadka zadzwonił oskarżony K. i poprosił o spotkanie, gdyż jak twierdził nie była to rozmowa na telefon. Podczas spotkania zwrócił się z kolejną prośbą o przewóz przesyłek, twierdził, że towar został przyblokowany przez urząd i że potrwa to tylko chwilę. Świadek P. odmówił, gdyż uznał, że w całej tej historii jest coś niepokojącego i nie chciał mieć problemów.

Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrolna apelacyjna nie dała podstaw do zaakceptowania stanowiska obrońcy o uchybieniu przez Sąd Rejonowy zasadzie in dubio pro reo. Podniesiony w tym względzie zarzut jest niezasadny. Skarżący winien w pierwszej kolejności, przynajmniej w wysokim stopniu, uwiarygodnić, że sąd uchybił zasadzie swobodnej oceny dowodów (co – zgodnie z powyżej dokonaną oceną – zdaniem Sądu Okręgowego w tej sprawie nie miało miejsca). Inaczej rzecz tę ujmując – stan określany przez ustawodawcę jako "nie dające się usunąć wątpliwości" (art. 5 § 2 k.p.k.) powstaje dopiero w następstwie oceny dowodów. Wtedy dopiero można bowiem stwierdzić, czy wątpliwości, jeśli takowe w ogóle wystąpiły, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulatywne oraz czy i jakie one miały znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Zarazem, w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, lub też dania wiary

zeznaniom świadka, wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia powinny być w takiej sytuacji podnoszone i rozstrzygane na płaszczyźnie zachowania lub przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2004/10/02, II KK 294/04, Prok. i Pr. 2005/5/3). W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji, uwzględniając specyfikę sprawy o charakterze poszlakowym, prawidłowo w kontekście zasady in dubio pro reo ustalił, że jedyną wersją wydarzeń, spajającą w jedną całość wszystkie dowody i poszlaki jest ta pozwalająca na przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów.

Stypizowana w § 2 art. 5 k.p.k. zasada in dubio pro reo dotyczy nakazu interpretowania nieusuniętych w postępowaniu dowodowym wątpliwości na korzyść oskarżonego. Z uwagi na brzmienie przepisu należy ograniczyć działanie komentowanej zasady jedynie do tych wątpliwości, którym można przypisać cechę nieusuwalności. Dopiero spełnienie tego warunku uprawnia do przeprowadzenia oceny, czy dokonano ich rozstrzygnięcia na korzyść, czy też na niekorzyść oskarżonego.

Dokonując oceny prawidłowości i słuszności wydanego przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, wskazać należy, iż proces ten od początku miał charakter poszlakowy. Swobodna ocena dowodów w takiej sprawie musi zatem przebiegać dwuetapowo: pierwszy polega na ocenie przeprowadzonych dowodów i ustaleniu w ich oparciu faktów ubocznych – będących poszlakami,

w drugim zaś należy stwierdzić czy ustalone poszlaki dają podstawę do poczynienia dalszych ustaleń odnoszących się do faktu głównego, jakim niewątpliwie jest popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Jednocześnie w procesie o charakterze poszlakowym (opartym na faktach ubocznych) ustalenie odpowiedzialności sprawcy jest możliwe tylko w sytuacji, gdy całokształt zgromadzonych dowodów pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja istniejących poszlak nie jest możliwa. Poszlaki należy zaś uznać za niewystarczające dla ustalenia winy sprawcy, gdy ich interpretacja nie wyłącza wszelkich rozsądnych wątpliwości – a zatem, gdy możliwa (i prawdopodobna) jest również alternatywna (od zarzucanej oskarżonemu) wersja wydarzeń.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż w ocenie Sądu Odwoławczego przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów jest prawidłowa i zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a ustalony stan faktyczny prowadzi do wywiedzionego przez ten Sąd słusznego wniosku o dokonaniu przez oskarżonego T. K. zarzucanego mu czynu. Łańcuch poszlak, udowodnionych i właściwie ocenionych w niniejszym postępowaniu, na drodze logicznego rozumowania, z wyłączeniem innych wersji wydarzeń, doprowadził orzekający w sprawie Sąd do prawidłowego ustalenia faktu głównego, jakim jest wina podsądnego.

Tymczasem apelujący – prowadząc polemikę z ustaleniami i wnioskami Sądu pierwszej instancji –

zrywa z procesowymi zasadami oceny dowodów, „wyrywając” poszczególne dowody z koniecznego do właściwego ich odczytania całokształtu, bagatelizuje i spycha na dalszy plan te z nich, które są niewygodne z punktu widzenia realizacji linii obrony, by równocześnie podkreślić i nadać szczególne znaczenie tym, które są z tego punktu widzenia jak najbardziej korzystne. Takie skonstruowanie i uzasadnienie postawionych zarzutów apelacyjnych nie mogło przynieść zamierzonego efektu w postaci wzruszenia wyroku w pożądanym przez obrońcę oskarżonego kierunku, tym bardziej, że wśród kontrargumentów przywołanych przez apelującego nie było takich, które podważyłyby prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu meriti. Nie zmienia tego fakt lakonicznego i pobieżnego sporządzenia uzasadnienia przez Sąd I instancji, albowiem sama ta okoliczność, przy prawidłowym zgromadzeniu materiału dowodowego, który umożliwia dokonanie ustaleń faktycznych, nie może powodować ani uchylecia wyroku do ponownego rozpoznania ani uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy nie podziela również zarzutów obrońcy odnoszących się do błędnej oceny materiału dowodowego, która skutkowałą przypisaniem oskarżonemu T. K. odpowiedzialności za popełnienie czynów zabronionych wyczerpujących dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. Z zeznań świadka K. K. (4), złożonych w toku postępowania przygotowawczego, wynika, że w dniu 16 grudnia 2013 roku na urzędzeniu daiad

złożył podpis T. K. podpisując się danymi (...), wcześniej polecając, aby taki podpis złożył świadek K.. Odmówił on jednak wykonania tej czynności. Składając podpis o takich danych oskarżony K. tym samym pokwitował odbiór przesyłki. Z materiału dowodowego nie wynika, aby świadek K. miał jakkolwiek powód w kierowaniu przeciwko T. K. fałszywych oskarżeń. Ponadto należy podkreślić, że z adresu e-mailowego (...), który został założony w siedzibie (...) należącej do oskarżonego K., były wysyłane wiadomości odnośnie przesyłek podpisane również danymi (...).

Zeznania złożone w toku postępowania sądowego również nie wykluczają sprawstwa oskarżonego T. K. w zakresie tych czynów. W szczególności należy podkreślić, że do tych zeznań należy podejść z większą dozą ostrożności niż do tych składanych na początku postępowania, właśnie ze względu na upływ czasu. Należy jednak podkreślić, że świadek od początku do końca potwierdzał, że pierwszy podpis złożył T. K. podpisując się danymi (...). Od jednego z zarzutów odnoszących się do podrobienia podpisu oskarżony T. K. został uniewinniony i w tym zakresie sprawa nie była skarżona, a w tej jedynie części zaistniała wątpliwość świadka.

W ocenie Sądu Odwoławczego nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut apelacji obrońcy oskarżonego naruszenia prawa materialnego, poprzez dokonanie przez Sąd błędnej kwalifikacji prawnej czynu. Sąd I Instancji dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu i wyjaśnił motywy takiego rozstrzygnięcia.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego,

które Sąd Okręgowy w pełni podziela, o uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje w istocie ocena stopnia jego społecznej szkodliwości, postrzegana przez pryzmat przesłanek wskazanych w art. 115 § 2 k.k. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Wypadek mniejszej wagi penalizowany przez treść art. 270 § 2a k.k., art. 271 § 2 k.k., to z reguły przypadki wystawienia przez sprawcę dokumentu o mniejszym znaczeniu w obrocie prawnym i o niewielkiej szkodliwości dla prawidłowego jego funkcjonowania (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2015 r. WA 10/15). Natomiast nie można przyjąć, że podrobienie przez osobę zatrudnioną na stanowisku agenta celnego podpisu, który poświadczał odbiór niedozwolonych produktów, które w ten sposób zostały wprowadzone do obrotu na terenie RP i naraziły na uszczuplenie należność publicznoprawną w tak wysokiej kwocie, ma niskie znaczenie w obrocie prawnym i nosi znamiona niskiej społecznej szkodliwości. Wypadek mniejszej wagi to uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się zmniejszonym stopniem społecznej szkodliwości ze względu na przewagę pozytywnych elementów o charakterze przedmiotowo-

podmiotowym. W niniejszej sprawie takie okoliczności nie wystąpiły.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Wniosek o uniewinnienie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, który wyraźnie wskazuje na popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu czynu i nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające w tym zakresie jego odpowiedzialność karną. Okoliczności zdarzenia i ich przebieg pozwalają na uznanie winy oskarżonego.		
Lp.	Zarzut	
3.3	Apelacja prokuratora: - rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego T. K. kary poprzez nie orzeczenie kary grzywny za przepisany mu czyn z punktu pierwszego aktu oskarżenia czyn z art. 87 § 2 kks w zb. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks w zw. z art.6 § 2 kks w zw. art. 7 § 1 kks albowiem orzeczenie jedynie kary pozbawienia wolności bez orzekania także kary grzywny biorąc pod uwagę wartość szkody wyrządzonej przez niego Skarbowi Państwa powoduje, iż kara nie osiągnie celów zapobiegawczych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>i wychowawczych w odniesieniu do tego oskarżonego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa</p> <p>Apelacja obrońcy:</p> <p>- rażąca niewspółmierność wymierzonej kary jako nieadekwatnej zarówno do właściwości i warunków osobistych T. K., jak i stopnia winy oraz motywacji oskarżonego</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że wysokość i rodzaj wymierzonej przez Sąd Rejonowy wobec T. K. kary nie cechuje się rażąco niewspółmiernością, wobec czego apelacje oskarżyciela publicznego i obrońcy uznać należało za niezasadne.</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy Sąd I instancji w sposób jaskrawy nie wyważy rodzaju i wysokości wymierzonej kary z okolicznościami przewidzianymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., co skutkować będzie nieproporcjonalnością tej kary. Podkreślić należy przy tym, że na gruncie art. 438 pkt. 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby, również w potocznym znaczeniu tego słowa, „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Zmiana zaskarżonego wyroku z powodu rażącej niewspółmierności</p>		

orzeczonej kary może mieć zatem miejsce dopiero wtedy, gdy wykazana zostanie wyraźna dysproporcja między karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 grudnia 2004 roku, sygn. akt II AKa 514/04).

W pierwszej kolejności odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego należy wskazać, że zdaniem Sądu Okręgowego orzeczona wobec oskarżonego kara 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności nie jest nadmiernie surowa, a tym bardziej nie jest rażąco niewspółmierna. Natomiast jest karą wyważoną, uwzględniającą z jednej strony stopień zawinienia i społeczną szkodliwość czynu, a z drugiej strony okoliczności łagodzące. Wskazać także należy, iż wobec oskarżonego został orzeczony przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy wymierzył T. K. karę proporcjonalną i adekwatną do okoliczności przedmiotowej sprawy, która uwzględnia okoliczności obciążające i łagodzące, a ponadto znajduje oparcie w obowiązujących przepisach prawa.

Okoliczność, iż od daty czynów zarzucanych oskarżonemu upłynęło ponad 8 lat, jest bezsporna. Nie stanowi to jednak w tej sytuacji przesłanki łagodzącej, biorąc pod uwagę charakter zarzucanego czynu i jego dużą społeczną szkodliwość. Ponadto jak wynika z danych o karalności T. K., po popełnieniu przez

niego zarzucanych mu czynów w przedmiotowej sprawie, w kolejnych latach nadal zapadały wobec niego wyroki skazujące, w tym za przestępstwa charakteryzujące się znaczną społeczną szkodliwością. Świadczy to nikłym procesie resocjalizacji i dużej demoralizacji oskarżonego.

Z punktu widzenia ujętej w art. 53 § 1 k.k. społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynów nie może pozostać obojętny fakt, że oskarżony działał z bardzo błahych pobudek, nastawiając się na prosty i łatwy zysk, mając na celu osiągnięcie dużej korzyści majątkowej. Oskarżony nie baczył na to, jaki skutek może wywołać jego zachowanie i jakie może mieć konsekwencje. Sąd wziął pod uwagę także zuchwały sposób działania, gdyż oskarżony dopuścił się czynu realizując z góry powzięty plan, wchodząc w porozumienie oraz wykorzystując swoją pracę w instytucji, która powinna cieszyć się dużym zaufaniem społecznym.

Nietrafny jest także zarzut obrońcy, że zachodzi rażąca dysproporcja w potraktowaniu oskarżonego K. i pozostałych oskarżonych, którzy zostali uniewinnieni. Należy podkreślić, że Sąd rozpoznając sprawę bada, czy określone zachowanie stanowiło czyn zabroniony i czy materiał dowodowy pozwala na przypisanie sprawcy odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. W niniejszej sprawie nie może umykać z pola widzenia, że oskarżeni K. i M. zostali uniewinni od popełnienia zarzucanych im czynów albowiem brak było dowodów na przypisanie im sprawstwa. Natomiast zupełnie inaczej sytuacja przedstawiała się w odniesieniu do oskarżonego T. K..

<p>Sam fakt zatrudnienia oskarżonych w tej samej placówce i wykonywanie pewnych czynności w zakresie odpraw przedmiotowych przesyłek, nie może świadczyć o tym, że każdy z nich dopuścił się popełnienia czynu zabronionego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia o karze w stosunku do T. K. poprzez wymierzenie mu za przypisany mu czyn z punktu I aktu oskarżenia z art. 87 § 2 kks w zb. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks kary grzywny w wysokości 400 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 80 zł;</p> <p>2. Zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary poprzez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze pozwalającym na zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarówno wniosek prokuratora, jak również obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem w ocenie Sądu Odwoławczego orzeczone wobec oskarżonego T. K. kary jednostkowe i kara łączna są karami adekwatnymi do popełnienia zarzucanych mu czynów, uwzględniającymi okoliczności obciążające i łagodzące. Nie są ani nadmiernie surowe, ani nadmiernie łagodne.</p> <p>Podnoszone przez oskarżyciela publicznego w apelacji okoliczności,</p>		

że w niniejszej sprawie zachodziła konieczność orzeczenia wobec oskarżonego T. K. kary grzywny, albowiem dopuścił się on przestępstw związanych z wyrządzeniem szkody majątkowej w odniesieniu do Skarbu Państwa, jak również dlatego, że w przedmiotowej sprawie zostało zastosowane zabezpieczenie majątkowe, nie zasługują na uwzględnienie. Popelnienie przez sprawcę czynu zabronionego związanego z dokonaniem uszczuplenia należności publicznoprawnej samo w sobie nie powoduje konieczności orzeczenia kary grzywny. Konieczne jest wykazanie, że orzeczenie kary tego rodzaju jest adekwatne do popelnienia zarzucanego czynu oraz zrealizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Biorąc pod uwagę aktualne dane o karalności oskarżonego należy wskazać, że wymierzane wobec niego kary o charakterze wolnościowym nie przyniosły żadnego rezultatu i nie uświadomiły naganności postępowania. W ocenie Sądu Odwoławczego tylko kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia i odbycie jej w warunkach izolacji uczyni zadość poczuciu sprawiedliwości oraz pozwoli zrozumieć oskarżonemu konieczność przestrzegania obowiązujących norm społecznych i nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem. Wszystkie te rozważania odnoszą się również do stawianych w tym zakresie zarzutów obrońcy. Zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki

<p>osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Zdaniem Sądu Odwoławczego postawa oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, w szczególności ten po popełnieniu niniejszych czynów zabronionych, nie pozwalają postawić wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, która umożliwiłaby złagodzenie orzeczonej kary, a tym samym jej warunkowe zawieszenie. Orzeczenie w niniejszej sprawie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności nie stanowiłoby przestrogi i nie zapobiegłoby powrotowi do przestępstwa.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.3 1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

<i>o.1 Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 22 stycznia 2020 roku w sprawie II K 536/15</i>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
<p>Apelacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił żadnego z argumentów przytoczonych przez skarżącego w uzasadnieniu zarzutów podnoszonych w apelacji. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I Instancji, rozpatrując sprawę, w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych i należycie wskazał, iż oskarżonym M. K. i R. M. (1) nie można przypisać sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów. Ocena i analiza materiału dowodowego dokonane przez Sąd nie wykazują błędów logicznych i nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów. Faktem niepodlegającym dyskusji jest, że wyrok skazujący w sprawie o przestępstwo może być oparty wyłącznie na dowodach, które nie dają żadnych wątpliwości, co do okoliczności danej sprawy, jak też do winy sprawcy, na dowodach, które wzajemnie ze sobą korespondują, są spójne i w pełni wiarygodne, nadto jednoznacznie wskazują na osobę oskarżonego, jako na sprawcę przestępstwa. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się takich dowodów. Przeciwnie, dowody ujawnione w toku postępowania doprowadziły do innych wniosków, pozwalających</p>	

uznać, że oskarżonym nie można przypisać winy w zakresie zarzucanych im czynów.

Również apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego T. K. nie wywołała skutku w postaci zmiany zaskarżonego wyroku. Nie zawiera ona argumentacji zasługującej na uwzględnienie, a lektura jej treści na tle analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego świadczy o charakterze jej niezasadności. Przeprowadzone przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe jednoznacznie wskazuje na winę oskarżonego T. K., a także słuszne jest rozstrzygnięcie w zakresie orzeczenia o karze. Zdaniem Sądu Odwoławczego analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat 4 miesięcy pozbawienia wolności poprzedzone zostało ze strony Sądu I instancji właściwą oceną i uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na jej intensywność. Orzekając o karze Sąd w sposób właściwy dokonał prawno-karnej oceny popełnionych czynów, adekwatnie do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego tak orzeczonej kara winna spełnić wobec oskarżonego stawiane jej cele, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Czyni również zadość indywidualnemu poczuciu sprawiedliwości. Jest to zatem kara sprawiedliwa, zgodna z ustawowymi zasadami wymiaru kary i nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. W tej sytuacji podniesiony przez

oskarżonego w apelacji zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej		

warunkowego postępowania.	umorzenia	
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
1. M. K., R. M. (1); 2. T. K.	Koszty procesu w postępowaniu odwoławczym w odniesieniu do oskarżonych M. K. i R. M. (1) zostały przejęte na rachunek Skarbu Państwa. Zwolniono oskarżonego T. K. od uiszczenia wydatków w sprawie, które zostały przejęte na rachunek Skarbu Państwa	Sąd Okręgowy kosztami procesu w sprawie obciążył Skarb Państwa. Zgodnie bowiem z art. 632 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie uniewinnienia oskarżonego koszty procesu ponosi w sprawach z oskarżenia publicznego - Skarb Państwa. O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, przejmując je na rachunek Skarb Państwa z uwagi na fakt, że sytuacja majątkowa oskarżonego uniemożliwia ich uiszczenie.

7. PODPIS	
SSO Agnieszka Wojciechowska – Langda SSO Anita Jarząbek – Bocian SSR del. Izabela Kościarz – Depta	

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do winy		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do winy, co do kary		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------